

DAGTOCHT DOOR DE PEEL

A. VAN DEN BOSCH.

Het zal wel waar zijn als zovelen het be-
weren: ons dierbare landje wordt te klein
en emigratie moet dus bevorderd worden.
Alleen, je kunt dat zo moeilijk inzien als je,
zoals wij, in de vroege voorzomer een hele
lange dag, gewapend met kijker en foto-
toestel, ronddwaalt door die oneindige uit-
gestrektheid: de Peel, daar net op de grens
van Brabant en Limburg.

De voortschrijdende cultuur heeft al hele
happen van vele honderden hectaren ge-
beten uit de grote Peelvlakte, en dus is het
uitermate verheugend, dat op aandrang
van natuurbeschermingszijde een belang-
rijk deel uit de ontginning werd gehouden,
om de totstandkoming te bereiken van een
prachtig Peel-reservaat, dat straks, als alle
aankopen in kannen en kruiken zijn, niet
minder dan 780 hectaren zal omvatten.
Maar ook nu reeds is het een ideaal
recreatiegebied voor de toerist en voor de
natuurliefhebber, dank zij in de eerste
plaats de duizenden vogels die hier, ver
van alle rumoer, de kans krijgen rustig hun
nest te bouwen en hun jongen groot te
brengen.

Reeds op een goede honderd meter van de
weliswaar smalle, maar geriefelijk en prima
onderhouden macadam-weg, bevindt zich
een van de talloos vele vennen, geheel en
al in beslag genomen door broedende Kap-
meeuwen, die letterlijk elke pol bunt-
gras in het ven in bezit genomen hebben.
De heer van Deursen, geboren en getogen
in dit gebied en thans als employee van
Staatsbosbeheer mede toezicht uitoefenend
schat hun aantal op — schrik niet — 30 à

40.000 stuks. Een fantastisch gezicht als,
bij uw nadering van het ven, zo'n hele
kolonie zich van de nesten verheft, hoog
op de wieden gaat, en onder voortdurend
geschreeuw steeds maar boven u blijft
cirkelen. Want gij zijt de indringer in het
door hen volkomen beheerste gebied en
dus moet ge met bekwame spoed verdreven
worden. Nochtans begint hun roem zich
snel te verspreiden: van noord en zuid,
zelfs vanuit het buitenland beginnen de
bezoekers toe te stromen, om met eigen
ogen te kunnen waarnemen waar de
meeuw, die 's winters onze steden en
grachten bevolkt, haar broedplaatsen heeft.
De oppervlakkige bezoeker is tevreden met
deze ietwat sensationele ervaring, maar de
echte natuurliefhebber, door veelvoudig
bezoek reeds overbekend met dit „ver-
schijnsel”, gaat op verdere verkenning uit.
En nimmer tevergeefs: want dit rijke ge-
bied herbergt een schat aan flora en fauna:
één enkele dag deed ons bv. bij de nesten
belanden van Graspieper, Kievit, Wulp,
Wintertaling, Waterhoen en Grutto. De
bekroning was evenwel de vondst van twee
roerdompnesten, het ene met eieren, het
tweede reeds met jongen (fig. 1 en 2).

Toen de avond gevallen was en node af-
scheid genomen moest worden van dit stuk
ruige en ongerepte natuur, kon ik alleen
maar stil voor mij uitstarend de opmerking
van mijn tochtgenoot beamen: „Techniek
en cultuur, we moeten er heel dankbaar
voor zijn, maar een stuk vrije natuur blijft
toch in de allereerste plaats de springplank
naar Hem die het schiep.”

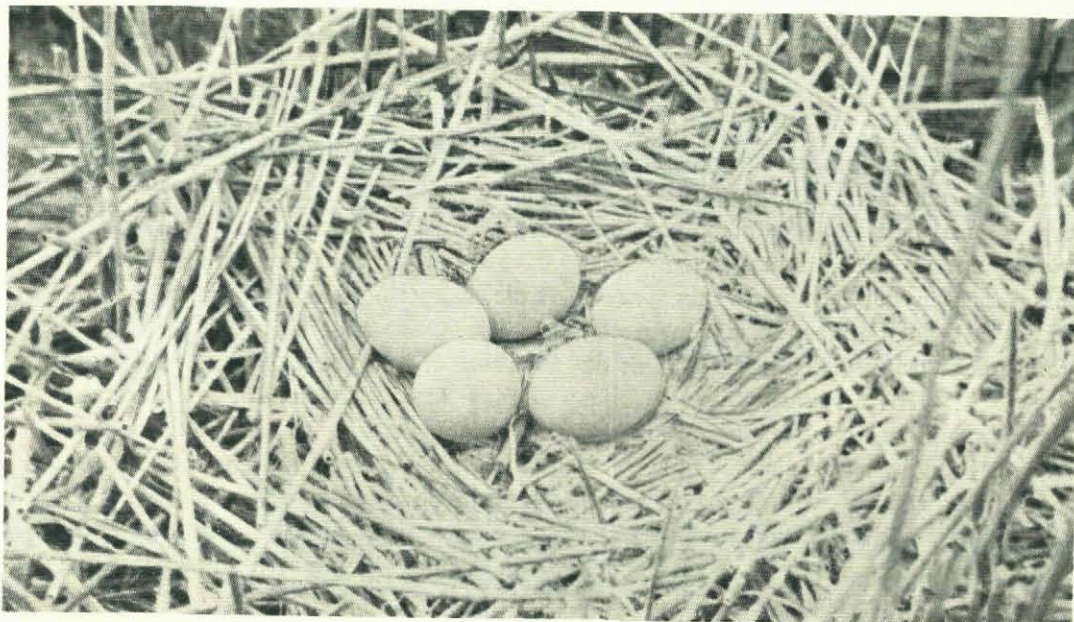

Fig. 1 en 2. Nest met eieren en nest met jongen van de Roerdomp. Deze vogel, die over een groot deel van Europa en door Noord-Azië tot in Japan voorkomt (in Engeland echter zo goed als uitgeroeid is door eierverzamel-maniakken), is vooral bekend door de „paalhouding”, welke hij bij onraad aanneemt. Hij zakt dan in de hielen door en strekt de lange hals en de snavel omhoog. Door de overlangse bruine en lichte streep-tekening van borst en hals valt hij zo tussen het riet of tussen wilge- of elzetakken nauwelijks op.